

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 18 de setembre de 2024

Catequesi. El viatge apostòlic a Indonèsia, Papua Nova Guinea, Timor Oriental i Singapur

[El següent text també incorpora parts que no es van llegir però que es consideren pronunciades]

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui us parlaré del viatge apostòlic que he fet a l'Àsia i Oceania.

S'anomena *viatge apostòlic* perquè no és un viatge de turisme, és un viatge per a portar la Paraula del Senyor, per a fer conèixer el Senyor, i també per a conèixer les ànimes dels pobles. I això és molt bonic.

Va ser Pau VI, l'any 1970, el primer Papa que va volar a l'encontre del sol naixent, visitant llargament les Filipines i Austràlia, però també fent escala en alguns països asiàtics i a les illes Samoa. I va ser un viatge memorable! Perquè el primer que va sortir del Vaticà va ser sant Joan XXIII, que va anar en tren a Assís; posteriorment, sant Pau VI va fer aquest viatge: un viatge memorable! També en això he intentat seguir el seu exemple; però com que tinc alguns anys més que no pas tenia ell, m'he limitat a quatre països: Indonèsia, Papua Nova Guinea, Timor Oriental i Singapur. Dono gràcies al Senyor, que m'ha permès fer com a Papa ancià el que m'hauria agradat fer com a jove jesuïta, perquè volia anar en missió allí!

Una primera reflexió que sorgeix espontàniament després d'aquest viatge és que, en pensar en l'Església, encara continuem sent massa eurocèntrics o, com s'acostuma a dir, *occidentals*. Però en realitat, l'Església és molt més gran, molt més gran que Roma i Europa, molt més gran, i —permeteu-me dir-ho— molt més viva en aquells països. Ho he experimentat amb emoció quan he conegut aquestes comunitats, escoltant els testimonis de sacerdots, monges, laics, especialment catequistes —els catequistes són els qui tiren endavant l'evangelització—, Esglésies que no fan proselitisme, sinó que creixen per “atracció”, com deia de manera molt sàvia Benet XVI.

A Indonèsia, els cristians són aproximadament el 10%, i els catòlics, el 3%, una minoria. Però el que he trobat ha estat una Església viva, dinàmica, capaç de viure i de transmetre l'Evangelí en un país que té una cultura molt noble, propensa a harmonitzar la diversitat, i que al mateix temps compta amb la major presència de musulmans del món. En aquest context, he tingut la confirmació de com la compassió és el camí pel qual els cristians poden caminar i han de fer-ho per a donar testimoniatge de Crist Salvador i trobar-se al mateix temps amb les grans tradicions religioses i culturals. Pel que fa a la compassió, no oblidem les tres característiques del Senyor, proximitat, misericòrdia i compassió. Déu és proper, Déu és misericordiós i Déu és compassiu. Si un cristià no té compassió, no serveix per a res. «Fe, fraternitat, compassió» ha estat el lema de la visita a Indonèsia: amb aquestes paraules l'Evangelí entra cada dia, concretament, en la vida d'aquell poble, acollint-lo i donant-li la gràcia de Jesús mort i ressuscitat. Aquestes paraules són com un pont, com el pas subterrani que uneix la Catedral de Jakarta amb la mesquita més gran de l'Àsia. Allí he vist que la fraternitat és el futur, és la resposta a la anticivilitat, a les trames diabòliques de l'odi i de la guerra, també del sectarisme. Hi ha germandat, fraternitat.

He trobat la bellesa d'una Església missionera, “en sortida”, a Papua Nova Guinea, un arxipèlag que s'estén cap a la immensitat de l'oceà Pacífic. Allí, les diferents ètnies parlen més de vuit-centes llengües: un entorn ideal per a l'Esperit Sant, al qual li agrada fer ressonar el missatge de l'Amor en la simfonia dels llenguatges. No és uniformitat el que fa l'Esperit Sant, és simfonia, és harmonia, Ell és el “patró”, Ell és el cap de l'harmonia. Allí, de manera especial, els protagonistes van ser i continuen sent els missioners i els catequistes. M'ha alegrat el cor poder passar algun temps amb els missioners i catequistes d'avui, i m'ha commogut escoltar les cançons i la música dels joves: en ells he vist un futur nou, sense violència tribal, sense dependències, sense colonialisme ideològic i econòmic; un futur de fraternitat i de cura del meravellós ambient natural. Papua Nova Guinea pot ser un “laboratori” d'aquest model de desenvolupament integral, animat pel “llevat” de l'Evangelí. Perquè no hi ha humanitat nova sense homes i dones nous, i aquests només els fa el Senyor. I també m'agradaria mencionar la meua visita a Vanimo, on els missioners es troben entre la selva i el mar. Entren a la selva per a buscar les tribus més amagades... En tinc un record preciós, d'això.

La força de la promoció humana i social del missatge cristià destaca de manera particular en la història de Timor Oriental. Allí, l'Església ha compartit el procés d'independència amb tot el poble, orientant-lo sempre cap a la pau i la reconciliació. No es tracta d'una ideologització de la fe, no, és la fe la que es fa cultura i al mateix temps la il·lumina, la purifica i l'eleva. Per això he relançat la fructífera relació entre fe i cultura, en la que s'havia centrat sant Joan Pau II en la seva visita. S'ha d'inculturar la fe i evangelitzar les cultures. Fe i cultura. Però, sobretot, m'ha impressionat la bellesa d'aquell poble: un poble provat però alegre, un poble savi en el sofriment. Un poble que no sols genera molts nens —hi havia un mar de nens, molts!— sinó que els ensenya a somriure. Mai no oblidaré el somriure dels infants d'aquella pàtria, d'aquella regió. Els infants d'allí sempre somriuen, i són molts. Aquell poble els ensenya a somriure, i això és una garantia de futur. En resum, a Timor Oriental he vist la joventut de l'Església: famílies, nens, joves, molts seminaristes i aspirants a la vida consagrada. Voldria dir, sense exagerar, que he respirat “aire de primavera”!

La darrera etapa d'aquest viatge ha estat Singapur. Un país molt diferent dels altres tres: una ciutat-estat, molt moderna, el pol econòmic i financer de l'Àsia i no sols de l'Àsia. Els cristians allí són una minoria, però continuen formant una Església viva, compromesa a generar harmonia i fraternitat entre les diferents ètnies, cultures i religions. Fins i tot en la rica Singapur hi ha els “petits”, que segueixen l'Evangelí i es converteixen en sal i llum, testimonis d'una esperança més gran d'aquella que els beneficis econòmics poden garantir.

Voldria donar les gràcies a aquests pobles que m'han acollit amb tanta calidesa, amb tant d'amor. Vull donar les gràcies als seus Governos, que han ajudat molt en aquesta visita, per tal que es pogués realitzar de manera ordenada, sense problemes. Dono les gràcies a tots els qui hi han col·laborat. Agraïxo a Déu el do d'aquest viatge! I renovo la meua gratitud a tots, a tots ells. Que Déu beneeixi els pobles que he trobat i els guiï pel camí de la pau i de la fraternitat!

Salutacions a tots!